

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 977 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	SUMINISTRES "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 977 72 02 82 ULLDECONA	ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel. 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	FINQUES 10 MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 977 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escolles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	INSTITUT DE BELLESA les goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA	AGF AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. 977 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGURANCES
BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA I REGALS	R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 977 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 977 72 01 89 - 977 72 06 20 - Fax 977 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA

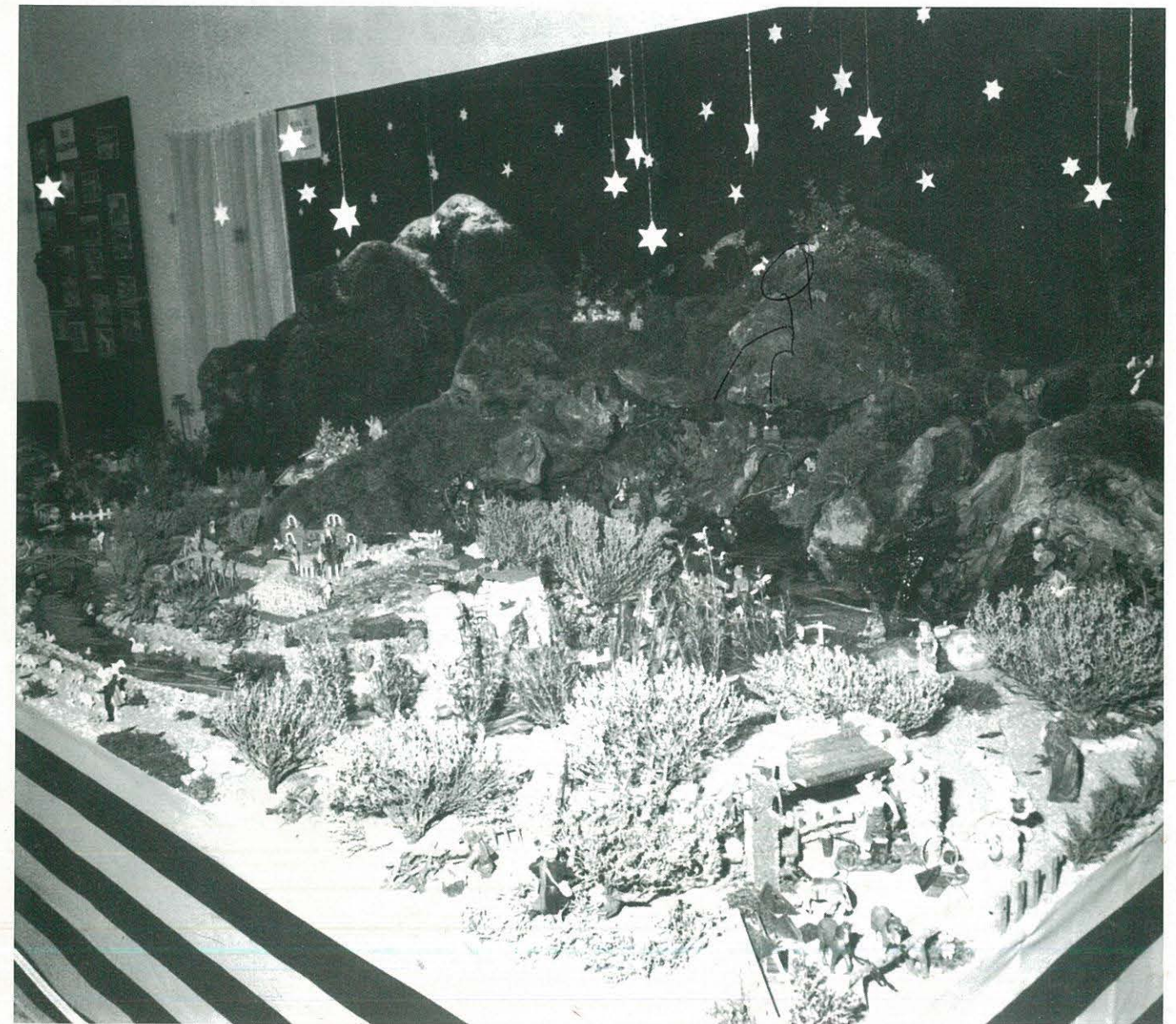
Actuació dels Grallers d'Ulldecona en la Diada de Sant Antoni

CENTRE CULTURAL RECREATIU

GENER-FEBRER 2001
Preu: 150 Ptes.
NÚM. 112

CONCURS ANUAL DE PESSEBRES DEL CCR

Pessebre realitzat pel Grup de Joves de Valentins (1r premi d'Entitats)

Í N D E X :

	PÀG.
- Editorial	2
- La festa de Sant Antoni a Ulldecona .	3-5
- 1r premi XIIIè Concurs Literari	6-7
- Encefalopaties Espongiformes Transmissibles	8-9
- Parlem de teatre (XII)	10-11
- XXX Concurs Literari de Sant Jordi .	12
- Activitats del CCR	13
- Novetats filatèliques	14-15
- Gastronomia - Racó poètic	15

Editorial

Com sempre, la primera activitat de l'any del CCR és el lliurament de premis del Concurs de Pessebres durant el festival infantil de Reis, i ja, pocs dies després, la festa de Sant Antoni. Enguany que estrenem també segle i mil·lenni ens esforçarem per millorar les nostres activitats.

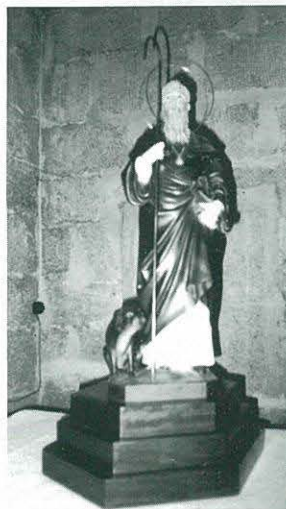
El passat dia 2 de febrer vàrem celebrar la Junta General Ordinària en la que es va renovar part de la Junta Directiva. En la reunió del dia 8 va quedar constituïda de la següent manera:

President: JUAN JOSÉ SANS FORCADELL
 Vice-President: JORDI REVERTÉ VERGÉS
 Secretària: Mª CINTA CABALLER MESEGUER
 Sots-secretari: LLUC FERNÁNDEZ TOMÀS
 Tresorera: DOLORS SAUCH QUEROL
 Sots-tresorer: JOSÉ LUIS CABAÑAS VIDAL
 Vocals: Mª JOSÉ GAVALDÀ FORCADELL
 CONXIN GARCÍA GRAU
 ANNA AUSENSI ESTELLÉ
 ENRIQUE MESA HORTONEDA
 NÚRIA SIMÓ SEGURA
 RAMÓN VIDAL ARBONA
 ENRIQUETA SALES FERRÉ

Esperem i desitgem que la nova Junta Directiva tingui èxit en la gestió del CCR i que la seua dedicació millori l'entitat.

De moment, i per estrenar el segle, s'intentarà una nova edició del festival d'Ahir i d'Avui.

També des d'aquestes línies volem agrair al Sr. Pere Sans Arasa, soci distingit i ànima de l'entitat, haver-nos cedit la imatge de Sant Antoni, que durant tants d'anys ha conservat a casa seua, com a record i testimoni d'una antiga Societat i festa tradicional del poble.

LA FESTA DE SANT ANTONI A ULLDECONA

Per PERE SANS

La festa de Sant Antoni Abat és una festa antiquíssima que es ve celebrant a Ulldecona, com a tota Catalunya, des de fa segles. És la festa dels pagesos per la vinculació de St. Antoni als animals pel seu patronatge i protecció. Els pagesos, que en gran part depenien d'aquests animals domèstics li han manifestat sempre molta devoció. Actualment ha perdut aquell sentit perquè els pagesos ja no depenen dels animals com abans, substituïts pels tractors, i es manté més bé en un sentit folklòric, per voluntat d'unes associacions culturals que no volen perdre les tradicions del poble.

Antigament, com totes les festes patronals, la festa de Sant Antoni era organitzada per un majoral i l'ajudant, i cada any durant la Missa de la festa, aquests càrrecs eren sortejats entre els pagesos. Els dos que sortien elegits s'encarregaven d'organitzar la festa de l'any vinent amb la col·laboració de tots els pagesos, que amb els seus animals engalanats, cavalls, matxos, mules, ases, algun bou, vaca o les cries acudien a la desfilada i benedicció acompanyats per la Banda de Música. També hi anava algun carro carregat amb sacs o bales de palla que demostraven la professionalitat del pagès i la força dels animals. Tota una exhibició que encantava i admirava. Sobre els anys 1945-50, la festa va començar a decaure. L'Estat va iniciar el procés d'industrialització en detriment de l'agricultura intervenint molts dels productes, i afavorint l'èxode de l'agricultura cap a la indústria. Això ve fer que els pagesos, disgustats pel

tracte que rebien de part de l'administració anessen abandonant el conreu dels camps i disminuint el nombre d'animals de treball. Aquestes circumstàncies van fer que els pagesos, desil·lusionats perquè cada any n'eren menys i més pobres -allò que diu el refrany «cada bugada perdem un llençol»- van anar deixant de portar els animals que quedaven al passacarrers en busca de la neuca beneïda.

A principis dels anys 70, es va sortejar dos o tres vegades i ningú va voler acceptar el càrrec de majoral o ajudant. El majoral i ajudant que ja feia dos o tres anys que repetien en el càrrec perquè no en sortien de nous, van vindre a casa a preguntar-me si acceptaria ser el

majoral si el diumenge següent, en el sorteig, em tocava. Vaig contestar-li que si em tocava, naturalment que acceptaria, i acte seguit em contestà: «pos ja t'ha tocat. El diumenge sortirà el teu nom». I així va ser. El diumenge següent a la Missa, el Mossèn va dir: «Majoral encarregat d'organitzar la festa de Sant Antoni, Pere Sans Arasa». Ja tornàvem a tindre majoral i ho vaig ser durant tres anys perquè com en anys anteriors, ningú volia acceptar el càrrec.

El tercer any d'organitzar la festa Mossèn Llorenç Oms em va dir: «Si a la festa al carrer la gent no vol participar és millor no fer-la. La Missa la farem igual perquè és la nostra obligació i tot el que vulga assistir-hi serà ben rebut. Quan algú vulga tornar a organitzar la desfilada segur que es farà amb més força».

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
 Josep Lluís Cabañas Vidal
 Joan J. Roca Labernia
 Núria Ausensi Estellé
 Josep A. Lázaro Puente
 Isabel Bobes Castell
 Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

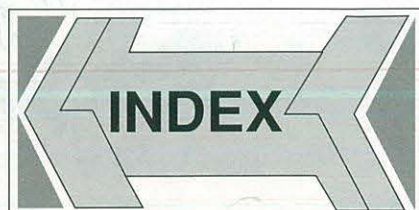
- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
 - Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
 - L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
 C.I.F. G - 43103332
 Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
 Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
 D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gràfiques montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
 43550 ULLDECONA (Tarragona)

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
 EQUIPS D'OFICINA
 PROGRAMES A MIDA I STANDARD

Plaça Sales i Ferré, 14
 Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
 43550 ULLDECONA (Tarragona)

olivetti

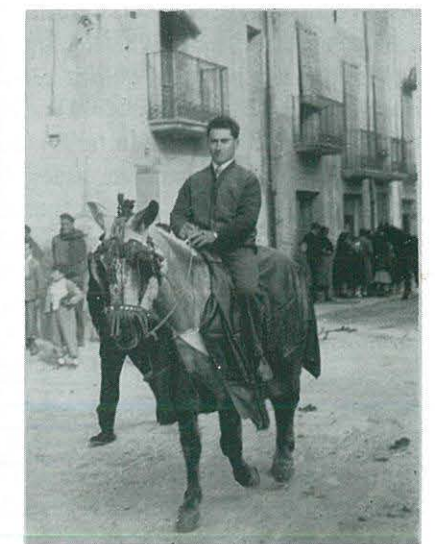
SYSTEMS PARTNER

Festa de Sant Antoni any 1953

Festa de Sant Antoni any 1964

Festa de Sant Antoni any 1965

Festa de Sant Antoni any 1964

Acabada la festa d'aquell any, que ja no vam fer la passejada perquè en vam ser molt pocs, vaig preguntar-li al Mossèn on volia la imatge de Sant Antoni i em va dir: «A l'església d'imatges en tenim moltes; aquesta és de la Societat*, per tant, te la quedés tu a casa, que estarà ben guardada i el dia, que aquest dia vindrà, no sabem quan, i voldran tornar a organitzar la festa, no sabem qui, no et preocupes que la imatge te la vindran a buscar, perquè quan el poble vol algo, no para fins que ho troba».

I així ho vaig fer; vaig guardar la imatge de St. Antoni fins que les paraules, podríem dir que profètiques de mossèn Llorenç, es van complir.

L'any 1986 el CCR va tindre la feliç idea de recuperar la festa de Sant Antoni organitzant de nou la desfilada pels carrers i la benedicció dels animals i repartiment de neules, encara que com és natural, no amb l'assistència massiva d'animals de càrrega, que ja quasi no n'hi havia. No podem deixar de recordar la inestimable col·laboració d'alguns pagesos com Joan Callarisa, Andreu Torrent, que encara tots els anys segueix col·laborant.

El CCR segueix mantenint la festa, si bé diferent per les circumstàncies actuals però no ha estat per a mal, perquè ha guanyat en participació. Tant petits com grans disfruten portant els animalets de companyia de tota classe, des de pardalets passant per gats i ratolins, seguit de gossos, conills, tortugues, peixos, etc. i com a representació dels animals de treball, que abans tenien els pagesos, estan els cavalls amb els seus genets, obrint la cavalcada, que donen una gran magestusitat i colorit a la festa, i que si no és demanar massa a l'organització, quants més en sortiran millor. Tot plegat, no deixa de ser una demostració de cultura perquè ja, de petits, els nens i nenes aprenen a respectar els animals i donar-los-hi el valor que realment tenen.

I per acabar, dir que el CCR està compromès a organitzar tots els anys la festa, i aquest any ha restaurat la imatge de Sant Antoni (per cert, he de felicitar a Artesanías May Mar que ens han demostrat saber treballar en el seu ofici). Per tot això he cedit la imatge de Sant Antoni al CCR perquè pugui continuar presidint la festa i la benedicció dels seus protegits.

El Sr. Jaume Antich i Doménech, il·lustre fill d'Ulldecona, ens explica en l'obra *Ulldecona record i càntic* com se celebrava la festa de Sant Antoni a començament del segle passat, amb una Nota aclaridora.

NOTA: *La festa del Sant anava a càrrec dels socis de la Mútua Sant Antoni Abad per al bestiar. Cada any, per sorteig, la feien dos socis agraciats. L'objectiu de dita Mútua era en cas de mort d'algun animal del soci, compensar-li entre tots els components el valor de la bestiola morta.

Festa de Sant Antoni any 1965

Festa de Sant Antoni any 1965

Festa de Sant Antoni any 2000

17 de gener. Sant Antoni Abat (1920)

Bastant primerenc
Sant Antoni arriba,
el clar protector
de la pagesia,
sempre amb el porquet
al costat el pinten,
ja que del bestiar,
sa mà beneïda
gustós ha tingut
gran compte i estima.

Tremolant de fred,
tots els anys venia
amb poc abrigall
i vella camisa,
per això els veïns,
fills d'aquesta Vila,
llenya amuntonant
la seua vigília,
perque s'escalfés,
sopats, li encenien,
prenent part tothom
amb molta alegria.
El que us he contat
és d'època antiga,
m'ho solia dir
ma agüelo al cel sia.

També era costum,
del foc a la vista
presentar al viu
gestes de sa vida.
Dimoni banyut
sempre apareixia
temptant el santet
de forma maligna,
mai no aconseguí
caigués en brutícia,
com ell vencedor
qui resa i confia,
i tots a dormir
amb forta delícia.

Sense novetats
començava el dia,
despertant la gent
música festiva,
campanes al vol
als tocs de la missa
solemne, també
sermó i revestida.
Els dos majorals
fe i traça lluien,
l'altar del sant tot
de neules blanquíssimes.

Després al Sagrat,
just l'acte finia,
en grans banastells
neules beneïdes
per a repartir
al qui allí acudia
dalt del seu cavall
o mula guarnida.
I quins aparells
alguns d'ells vestien!
Tanta lluentor
danyava la vista,
cascabells a munts
al seu pas com dringuen!
Algún jovensà
de nou fa visita,
neules recollint,
pitral se'n omplia;
tindrà pel bestiar,
la seua família,
companys, coneguts,
veïns i veïnes;
i a casa, que són
les dotze o migdia.

Després de dinar,
per còmoda pista,
la que passa prop
de la nostra ermita,
carrera de rucs,
cavalls i pollines.
Els seus guanyadors
¡què a gust exhibien
parell de conills
o be de conilles!
Al rosari anem,
els tocs ens avisen.
Segueix processó,
el Sant pressidint-la
amb el seu porquet,
la campana dringa
que li penja al coll
i és de plata viva,
acabant així
la festa aquell dia,
tocant i cantant
els goijos la música.
Sense perdre temps,
treien de seguida
neules que a l'altar
col·locat havien
per les que els devots
mostraven estima;
també els escolans,
vergonya ni mica
se fan el paquet
i a la sagristia
deixen al calaix,
tindran per uns dies.

I al Sant faig el prec
de forma emotiva:
gardeu fe i bestiar,
suport de famílies!

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES,
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

 **gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

1r PREMI XIIIè CONCURS LITERARI,

que organitza el Grup de Dones d'Uldecona,
amb el títol "EL MÉDICO". Autora: Francesca Aliern Pons. (1ª PART)

No era nada. Quizás era mucho, todo dependía del resultado de la biopsia. Los médicos siempre se curaban en salud. Seguramente no sería algo importante, pero había que extraer tejido de su mama derecha con el fin de analizarlo. Y ello sembraba inquietud, miedo, algún rato de desespero, mortificación y serias dudas sobre el resultado posterior. Tampoco descartaban el que fuera un nódulo canceroso, por eso no debían de entretenerse. Si era así, el poder combatirlo a tiempo daba muchas garantías de curación absoluta. Total, un pinchazo apenas perceptible y a esperar.

- Casi notará nada, porque vamos a sedarla.

- ¡No! -casi sollozó movida por el desasosiego que sentía-. Mejor que me anestesien. No quiero enterarme de lo que ocurra.

El médico, aquel hombre delgado que vestía una ancha bata blanca, sonrió socarrón. Se veía a la legua que estaba avezado a aquel tipo de reacciones. Seguramente la mayoría de los pacientes le pedían anestesia general. El dolor asustaba al más pintado. Nadie quería dolor. El dolor es horrible y nada más nombrarlo ponía la piel de gallina a cualquiera.

- Mujer, que por una bagatela así no merece la pena correr riesgos. La anestesia total nos ha dado más de un susto, muchas sorpresas.

Se sintió casi ridícula, porque la enfermera correspondía a la tesis del doctor con otra sonrisa bobalicona y almibarada.

- No se preocupe, señora. Esto impone al principio, porque uno siempre piensa en negativo y no todas las biopsias señalan un mal resultado. Y si así fuera, hoy en día el cáncer de mama es *peccata minuta* - contestó la oronda A.T.S. esmerándose en parecerle eficiente y campechana.

Como había que hacerlo y cuanto antes mejor, no medió una sola palabra mientras firmaba el impreso de autorización que le tendieron. ¿Qué otra cosa podía hacer?. Llegado el momento, si surgían complicaciones, que hicieran lo conveniente.

- Dentro de muy pocos días la avisarán para que acuda a este centro para hacerse las pruebas. Ya sabe: analítica, electrocardiograma y tolerancia de la anestesia. Pasado un mes ni se acordará de nada. Usted parece una persona muy fuerte y por supuesto, conocedora de toda esta mecánica.

No supo ni que palabras dijo para despedirse. Quizás ni siquiera una breve despedida salió de su boca. Ella y su amiga Carmen, eterna acompañante en los momentos más delicados, abandonaron la sala de espera. ¡Dios! ¡El servicio de cirugía estaba siempre tan abarrotado! ¡La gente esperaba tanto y con una paciencia tan infinita! Caras fastidiadas por el eterno retraso, por la preocupación, tal vez por lo que callaban y era irreversible. Las salas de espera, a ella, siempre le parecían verdaderos cúmulos de incógnitas. Cada uno con su historia, con sus propios problemas.

- Has estado un poco brusca - le recriminó Carmen mientras apuraban un refresco en la cafetería del centro.

- No puedo con la incertidumbre. Estoy verdaderamente preocupada.

- Lo supongo, pero cuando quieres y, es muy a menudo, te muestras como una verdadera cabezota. Si me hubieras hecho caso, ya estarías fuera de dudas. Ya sabes que a mí me pasó más o menos lo mismo, pero lo resolví bien pronto.

¿Para qué crees que me pago un centro privado? En una semana quedé libre de dudas y sin sufrir lo más mínimo. Si podemos permitirnoslo ¿por qué no utilizar la vía más rápida y tranquila? Ni sabes cuando te harán la punción. Yo lo supe enseguida.

Enrojeció. Sus puños quedaron crispados sobre la mesa. Carmen sabía su modo de pensar, de que era una defensora a ultranza de la sanidad pública. De todo lo público.

- Ya verás como se movilizan. Nos entretienen en los ambulatorios, pero cuando algo requiere cierta prisa, no se quedan dormidos. ¡Ay, Carmen, Carmen...! ¿No ves que tienden a privatizarlo todo? Si vamos cediendo estamos bien apañados. No hay nada como lo público, lo que debe manejar el estado con nuestras aportaciones. Sanidad, educación, servicios sociales, cultura...

¿Te imaginas todo esto gestionado por empresas que sólo van a lucrarse? No todo el mundo puede pagarse una mutua, un centro, un colegio... ¿Es que no te das cuenta? ¿De que habría servido la lucha de tanta gente durante una barbaridad de años para que todo se fuera al traste?

Enseguida me harán la dichosa punción y tampoco voy a sufrir lo más mínimo. Ya les has oído.

Van a sedarme y enseguida me darán calmantes. Después, unas horas en la zona de veinticuatro horas para seguir de cerca la evolución y salir al paso de cualquier pequeña eventualidad. Luego, a casa. Lo peor van a ser los días de espera hasta saber el resultado del patólogo. ¡Por Dios! Muchos se equivocan al juzgar tan severamente al Insalud. En el siglo veintiuno ya no sufre nadie. Se hace lo imposible para combatir el dolor. Y no me hables más con ese tono de la sanidad pública. ¿Cómo íbamos a costearnos ciertos tratamientos? ¿Y las intervenciones? ¿Y el tiempo de hospitalización? Me conoces de sobras para saber cuales son mis principios sobre el tema.

- Mujer...

- Se me altera todo el cuerpo cuando leo en la prensa algo referente a las privatizaciones. ¡Qué desgracia nos caería encima!

- Pero no me negarás que el trato con el paciente es más humano.

Ella se revolvió como una fiera sobre la silla.

- A cada cual le tratan según su comportamiento. Existen demasiadas personas incivilizadas que se creen dioses y todo les parece poco para ellos. Si te presentas con educación, te corresponden del mismo modo. Y si sabes manejar los resortes, llegas hasta donde te corresponde. ¡Faltaría más!

No le supo a nada el refresco. Aquella Carmen, con demasiada frecuencia, se dejaba seducir por el parecer de algunos estúpidos que a todo le encontraban pegas, que por nada iban al médico de pago como si fuese omnipotente. Igual ocurría con la educación. Y la realidad avalaba su teoría. ¿Acaso los colegios de monjas no habían tenido que cambiar el profesorado? Casi todo eran educadores laicos. Poco hábito quedaba ya en las aulas. Era renovarse o morir, por lo tanto conservaban las siglas, las apariencias, pero la forma de enseñar era prima hermana de la pública, acercándose a la realidad del tiempo en que se vivía. Nada de misterios celestiales ni de represiones sin sentido.

Carmen ya no se atrevió a decir una sola palabra. La conversación quedaba lista y finiquitada.

Pero ella, ante un problema así, sin duda que habría optado por un centro privado. Además, su amiga podía costearse perfectamente aquella pequeña intervención para salir de dudas en unos días. No todo el mundo estaba a su mismo nivel económico.

Marcharon a casa. Lo malo era la espera. El tener que estar pendiente a todas horas del teléfono. En cuanto sonaba, ella lo cogía con furia, como si atenazándolo con desespero pudiera transmitirle energía y la paz interior que necesitaba. Era cobardica y estaba hecha una madeja de nervios. Vivir sola, en aquellos momentos, era una tortura. Apenas salía y en la mente sólo tenía, como si fuera una nube densa y negra, el maldito problema, la desazón de la incógnita. Si el casi probable tumor era cancerígeno o no. Ella, que a veces se compadecía demasiado a sí misma, tenía la certeza de que iba a ser malo. Y por su cerebro desfilaban las horribles escenas que la hacían sufrir y llorar durante largas horas. Se imaginaba en las sesiones de radio y quimioterapia, su cabeza despoblada de cabello, completamente calva, quizás le cortarían un pecho... ¡Dios, que manera de sufrir! Ella, siempre tan animada y luchadora, con una inconmensurable capacidad de trabajo, se derrumbaría, sin saber como enfrentarse a la realidad. ¿Cómo había podido ocurrir? ¿Y por qué precisamente cuando mejor se sentía? Entre lágrimas y con la mirada perdiéndose en la lejanía, se fue calmando. Le había ocurrido como solía sucederles a tantas otras personas fuertes, sin problemas, que de pronto quedaban tocadas por la enfermedad, aprendían a vivir y a enfrentarse con aquella lacra, disputándole su terreno, aunque cada caso era diferente y a priori, no se atisbaba quién sería el vencedor de aquel desigual combate. Al final, haciendo acopio de todo su valor, secándose el llanto que le cegaba los ojos, se oyó decir.

- Ya vale. Si es una falsa alarma, me tomaré unas vacaciones y respiraré a gusto. Y si el tumor es maligno, voy a enfrentarme a él. A ver quien coño gana.

Tardaron cerca de un mes en llamarle para efectuarle las pruebas. Ella estaba ya mosqueada y Carmen, que no se atrevía a decir nada, sonreía de una manera muy especial, como queriendo darle a entender que estaba en lo cierto cuando en su día le hizo todas las observaciones pertinentes.

La prueba de la anestesia. La analítica. El electrocardiograma. Y luego casi otro mes hasta que la citaron para pasar por quirófano. De sus labios no se escapó una sola palabra, para no avalar la tesis de su amiga. Pero aquello ya se salía de margen. Si el tumor tuviera mala baba, sólo le quedaría acercarse a una funeraria para encargar su ataúd. ¡Dios!

Todo el mundo amable. Los del servicio de radiología, clavando la larga aguja en el lugar preciso donde se evidenciaba lo que creían un pequeño nódulo. Lo señalizaban para que fuera localizado sin hacer demasiadas exploraciones innecesarias. La atención y el afecto de aquellas personas le devolvieron, si es que la había perdido, su fe en la medicina pública. Claro, era verano y las plantillas se veían reducidas a

mínimos a causa de las vacaciones. Todo listo para entrar en el tan temido quirófano. Gorro verde, camisón sin botones, abrochado por un velcro que ya pedía ser cambiado, aunque eso era lo de menos. Un suero fisiológico, su goteo perezoso... El recorrido por los pasillos tumbada en la camilla. Era una situación igual como otras que veía en las películas. El celador empujando aquel vehículo sanitario y el paciente viendo como corrían las luces del techo. Era una visión extraña, que afectaba un tanto la moral del que esperaba el bisturí. Menos mal que pronto le haría efecto el sedante y sus zozobras terminarían quedándose relajada, tranquila. Sería un estar pero a la vez no darse perfecta cuenta de lo que le iba a ocurrir. Serían unos minutos. Un abrir y cerrar de ojos. Una punción y a dormir enseguida en el área de veinticuatro horas. Y ya despejada, a casa. ¿Acaso le dolió tanto en radiología? Fue más el espanto de ver de cerca la aguja que el dolor que le infringieron. Nada, que no era nada. Un poco de coraje, unos minutos más de paciencia, un saber estar y un comportamiento digno, que ella nunca le tuvo pánico a las cosas que le parecían naturales. Lo otro, el esperar el resultado de la biopsia sería lo más duro: Los días iban a parecerle siglos, porque la palabra cáncer, aunque uno se iba haciendo a la idea que en muchísimos casos era curable, todavía desmoronaba a cualquiera.

Hasta el momento de entrar en el quirófano la dejaron en la zona de reanimación. Aquello acabó con las pocas reservas de buen temple que le quedaban. En la sala había varias personas con sueros colgando de los soportes metálicos. Tubos para la respiración asistida, ruidos de los aparatos que controlaban las constantes vitales. ¡Y ninguno de los recién operados tenía los ojos abiertos! Era como estar instalada en una morgue. Aquello sí que imponía. Cuando al fin acudió la amable enfermera, pasándole con afecto una mano por la frente, le dijo:

- Ha llegado el momento. Está tranquila. No es nada.

- Pero...

- ¿Diga?

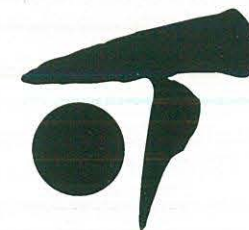
- Estoy completamente despierta. No noto ningún signo de sedación. Tengo conciencia de todo. No se me escapa un solo detalle de lo que ocurre a mi alrededor.

Se escuchó a sí misma como si nada. No le temblaba la voz. Ni su lengua se trababa para nada. A veces, cuando había necesitado dormir con la ayuda de un valium, si alguien intentó hacerla hablar, la pereza producida por el sedante hacía brotar de sus labios algo parecido a un barboteo apenas audible. Aquel no era el caso. ¿Se habrían olvidado de suministrarle la tranquilidad deseada en el gotero?

- Tranquila, tranquila... Todo está en orden.

La enfermera volvió a acariciar su frente que ya comenzaba a estar bañada de sudor a pesar de la refrigeración. Cerró los ojos y en silencio comenzó a rezar. Era bien cierto que muchísima gente sólo se acordaba de Dios en los momentos de apuro, cuando cuerpo y espíritu eran pura zozobra.

(continuarà al proper núm.)

Caixa Tarragona

ENCEFALOPATIES ESPONGIFORMES TRANSMISSIBLES (EET)

per RITA SOLER MÁRQUEZ
Farmacèutica-Nutriòloga. Vocal d'alimentació del Col·legi de Farmacèutics de Tarragona

En l'actualitat es coneixen diverses encefalopaties espongiformes transmissibles que afecten a l'home: el Kuru, malaltia observada només en els nadius de Fore de les muntanyes de Nova Guinea i associada a pràctiques de canibalisme, la malaltia de Gerstmann-Sträussler-Scheinker (GSS), l'Insomni Familiar letal (FFI) i en especial la malaltia de Creutzfeldt-Jakob (la clàssica c-MCJ i la v-MCJ o nova variant).

Es tracta d'una sèrie de malalties neurodegeneratives, que també afecten als animals com l'scrapie del bestiar oví i caprí o l'encefalopatia espongiforme bovina (EEB).

Es caracteritzen per una degeneració difusa del sistema nerviós central, amb una extensa vacuolització del teixit cerebral que li dona un aspecte esponjós i la proliferació d'astròcits (cèl·lules de sosteniment del cervell).

Les EET es poden classificar segons el seu origen en tres categories:

- Infecioses. El prió es transmet per inoculació o ingestió de teixit infectat.
- Hereditàries. Per mutació del gen que codifica la proteïna del prió.
- Esporàdiques. Inclou els casos en els que no s'ha pogut determinar el mecanisme de la transmissió.

La malaltia de Creutzfeldt-Jakob, és una demència progressiva, amb convulsions mioelònciques, alteracions intel·lectuals profundes i una evolució mortal en menys d'un any des de l'aparició dels primers símptomes.

És una malaltia de distribució mundial, amb una incidència molt baixa. Afecta als adults i sol començar a partir dels 50 anys.

L'Scrapie de les ovelles, és una malaltia mortal caracteritzada per una tremolor de tot el cos i un rascat incessant. Aquesta malaltia s'ha manifestat a les vaques a partir dels anys 80, data en que es registren per primera vegada a Gran Bretanya casos de vaques infectades. La causa de la infecció van ser els pinsos compostos amb farines obtingudes amb restes d'ovelles infectades per l'agent de l'scrapie.

L'Encefalopatia Espongiforme bovina (EEB), es presenta amb la mateixa clínica que les ovelles: atàxia, tremolor, picor i rascat, comportament anormal de l'animal, brams compulsius i tendència a l'investida, fet que l'ha popularitzat amb el nom de "mal de les vaques boges".

Els agents causants de les encefalopaties espongiformes transmissibles, es repliquen en els individus infectats, generalment sense evidència d'infecció detectable pels tests dis-

ponibles "in vivo". Després d'anys d'incubació, els agents causen la malaltia fins arribar a la mort. No es coneix cap teràpia.

El diagnòstic de la malaltia es basa en símptomes clínics i amb la confirmació postmortem de les lesions característiques del cervell.

L'any 1994 comencen a sorgir casos atípics de la malaltia de Creutzfeldt-Jakob, afectant a persones joves amb una mitjana d'edat de 27 anys i un curs clínic més lent. L'any 1996 les autoritats sanitàries britàniques van admetre la possibilitat de que existia una relació entre el "mal de les vaques boges" i els casos afectats per la variant de la malaltia de Creutzfeldt-Jakob (v-MCJ).

Aproximadament els casos de EEB (vaques boges) a Europa són: Anglaterra 180.000, Manda 480, Portugal 450, Suïssa 360, França 180, Bèlgica 18, Alemanya 10, Espanya 6 i Àustria i Itàlia 1.

Fins ara s'han declarat 87 casos de la variant v-MCJ al Regne Unit, 3 a França i 1 a Irlanda. A Espanya no s'ha declarat oficialment cap cas de la nova variant de la malaltia de Creutzfeldt-Jakob. No es descarta que tant en Espanya com en la resta de països de la Unió Europea, puguin aparèixer casos en un futur.

L'origen d'aquesta malaltia és controvertit. Actualment existeix l'acord de que la causa és la formació d'un prió o proteïna anormal, amb la seqüència d'aminoàcids i l'estructura secundària sense modificar, però amb una modificació en la seva conformació que la fa extremadament resistent als enzims proteolítics i a la calor. El més important és que aquest prió és capaç de transformar proteïnes normals en prions, en un procés similar a una autèntica reproducció i amb un efecte acumulatiu (reacció en cadena).

S'han trobat dos isoformes de la proteïna prió (PrP), una d'elles és la normal (PrPⁿ), degradada per les proteases i una altra resistent a l'hidròlisi enzimàtica (PrP^{res}). La primera és present en tots els individus i la segona només en els infectats, en quantitat proporcional a la gravetat de la infecció i localitzant-se especialment en el cervell. Les úniques diferències entre aquestes dues isoformes són la diferent configuració tridimensional de la isoforma patològica e infectant, a més de la resistència als enzims proteolítics i ser termoresistent.

La incidència de la malaltia augmenta amb l'edat, indicant que el període d'incubació és llarg o que es necessita

arribar a una concentració crítica de prions per desencadenar la malaltia.

La via de transmissió de la v-MCJ és oral, per la ingestió d'aliments procedents de vaques infectades de EEB.

El prió infectant necessita temps (anys) per desencadenar la malaltia en la vaca, però desgraciadament sembla evident el risc de consumir fins i tot animals joves infectats encara que no pateixin la malaltia.

Una de les preguntes que cal fer és perquè una proteïna estranya (prió infectant), no provoca una resposta immunitària. La resposta sembla ser la similitud en la seqüència d'aminoàcids entre la proteïna de la vaca i la humana.

Un altre punt a tenir en compte és com aquesta proteïna infectant travessa la barrera intestinal i arriba al sistema nerviós central. El mecanisme encara és desconegut i queden molts interrogants sense resposta.

Ens trobem davant d'un problema greu que afecta a la salut, l'economia i que està causant una gran alarma social.

Per minimitzar el risc de transmissió les autoritats sanitàries han pres mesures de vigilància i control. Totes les actuacions segueixen les disposicions i normes promulgades per la Unió Europea i el Govern Central durant aquests anys, encaminades a garantir que la carn que arriba al consumidor no ofereix cap mena de perill.

Les activitats preventives i de vigilància del Departament de Sanitat i Seguretat Social es centren fonamentalment en:

- Garantir la separació i retirada de les cadenes alimentàries humana i animal dels anomenats materials específics de risc (MER) que són els teixits de més risc: el crani (inclòs l'encèfal), ulls, amígdales, medulla espinal de bovins, ovins i caprins de més de 12 mesos d'edat, així com l'ili i el timus dels bovins de més de 12 mesos i la melsa d'ovins i caprins de totes les edats.

- Fer complir les mesures restrictives sobre exportació de carn.

- Establir un sistema de vigilància epidemiològica de l'EEB i de la malaltia de Creutzfeldt-Jakob.

Les autoritats sanitàries també han sol·licitat a les empreses fabricants de medicaments, una declaració dels materials d'origen animal utilitzats com a principis actius, excipients o reactius i la demostració de que aquests materials compleixen els nous requeriments.

Informació de la Generalitat de Catalunya sobre la carn de vedella. Carn, greix i llet.

En els nombrosos assajos experimentals que s'han portat a terme, mai s'ha pogut detectar capacitat infectiva a la carn, al greix o a la llet dels animals de l'espècie bovina, ja que la capacitat infectiva es concentra fonamentalment en el teixit nerviós que s'elimina com a material de risc als escorxadors.

Els productes a base de carn picada o gelatines s'obtenen dels teixits bovins dictaminats pel consum pels serveis veterinaris de Salut Pública. Aquests productes en cap cas con-

tenen materials específics de risc.

Tots els productes carnis que es produeixen a Catalunya i es posen a disposició dels consumidors han superat tots els controls i les proves analítiques que estableix la normativa vigent. Per tant, són aptes per al consum i poden ser inclosos en les menús escolars.

Preguntes i respostes útils:

- Altres animals diferents a la vaca (pollastre, porc, peix "de granja") poden desenvolupar la malaltia si s'alimenten amb farines animals?

Porc: La seva carn es consumeix abans que es pugui desenvolupar la malaltia.

Aviram: No desenvolupa la malaltia.

Be: Se'ls sacrifica abans que es pugui desenvolupar la malaltia. Està prohibit alimentar-los amb pinso que contingui farines animals.

Peix: No està provat que pugui desenvolupar la malaltia.

- Quin tipus d'aliment podem consumir?

Bistec de vedella.

Llet i derivats. No està demostrat que la llet i derivats continguin prions de vaques malaltes.

Brou fet amb ossos. Si, si es tracta d'ossos d'animals joves com els que es venen a les carnisseries.

Hamburgueses. S'elaboren amb teixits dels animals més barats del mercat. Són productes menys segurs.

Callos. Els callos procedeixen de l'estómac que no és infectiu.

Derivats carnis frescos (llonganissa), plats precuinats (canelons), embotits sense curar. Depèn dels ingredients. Si només porten carn no hi ha problemes.

Gelatina de cuina. Cap problema. S'elaboren amb la pell de vaca o porc i la pell no és infectiva.

Aliments infantils envasats de carn ("potitos"). En aquests productes no s'utilitzen vísceres, només carn. En principi no hi ha problemes.

Salsitxes tipus Frankfurt. Depèn dels ingredients.

És convenient conèixer els ingredients dels productes que consumim però hem de tenir en compte que la incidència de la malaltia és baixa i la probabilitat d'infecció és molt petita.

Recordar que al cuinar el producte no desapareix el risc. El prió és termoresistent.

Bibliografia

- Informació recollida per la Vocalia d'Alimentació. Dossier Informatiu Consejo General.

- Manual Merck, 9 edició.

- Encefalopatia espongiforme bovina. Departament de Sanitat i Seguretat Social. www.gencat.es

- Encefalopaties Espongiforme Transmissibles (EET). Circular 12, desembre 2000. COF de Girona.

- Malaltia de Creutzfeldt-Jakob. L'informatiu. COF de Lleida. Circular 22, novembre 2000.

PARLEM DE TEATRE (XII)

per PERE SANS

Diu que la tragèdia és una representació imitativa d'una acció moralment elevada, closa, d'una determinada longitud, amb un llenguatge embellit, els diversos tipus del qual són aplicats aïlladament en diverses parts; una acció que no és narrada, sinó exhibida pels personatges que actuen, tot procurant provocar la pietat i el temor, la purificació d'aquestes emocions.

Aristòtil, filòsof grec

Què és un escenari per a l'actor, en un moment donat, quan anem a fer les primeres lectures? Un lloc desmantellat, amb papers per terra, ampolles buides, cadires per qualsevol lloc, burilles, restes de decorat de l'última representació, sorolls, pols, fred o calor, segons si és hivern o estiu.

Però, quan se surt de les lectures fetes en una habitació, tots asseguts al voltant d'una taula i passem a l'escenari, encara que llegim amb l'obra a les mans, ens sentim millor. Pareix que no, però estem més motivats; la sala del teatre, amb les butaques buides, no deixa d'infondre respecte.

I és que l'activitat teatral resulta interessant per a molts, tant per als que actuen pel missatge que han de transmetre, com per al públic que escolta que el puga comprendre, estudiant els uns i els altres els recursos tècnics, imitant esdeveniments que tenen lloc entre les persones en el món real i que s'arriba a sentir com si vertaderament passés en aquell moment.

L'actor és un subministrador d'allò que ha de representar, o siga, la convivència entre les persones, el que passa, ha passat o pot passar al món.

En algun temps apareixien déus, bruixes, bèsties voladores o esperits, i altres, com serà la vida a Mart, a la Lluna o a les galàxies. I ves per on, el teatre ha fet tot allò que ha pogut ser un mirall de la vida i del temps; ha contribuït a buscar solucions als problemes

socials amb les lluites dins de les famílies, en l'àmbit de pobles, problemes de religions, guerres, traïcions, assassinats, conflictes d'amor, consumació d'adulteris, en una paraula, tot el que puga fer un gran efecte per ser comprès millor el que es vol representar.

Perquè tots, actors i públic, puguem aprendre, no sempre es representen obres de la mateixa línia, sinó que es va variant. Una vegada és comèdia dramàtica, una altra és comèdia còmica, o farsa, farsa còmica, teatre de l'absurd, surrealista, bodevils, mim, etc... Per tant, els actors igual fan de pobres com de reis, d'intel·lectuals com d'incults, i aquesta faceta o mosaic de personatges-obres de teatre, desvincula de l'alineament dels actors personatges-obres i enriqueix a tots, públic inclòs, que encara que l'obra no siga del gust de tothom, sí que el treball actor-obra requereix el seu aplaudiment; fins i tot, certes obres obren una polèmica molt necessària perquè ajuden a aclarir conceptes.

Això vol dir que el personal que surt al teatre és gent que treballa i que té un control rigorós de sí mateix, donant tot el que pot per un fet tan natural com presentar-se davant del públic, la qual cosa sempre causa nervis.

Però el que ha de veure tothom és l'estat d'ànim, les ganes i la predisposició a representar l'obra que l'autor ha creat, no estalviant esforços en les escenes més dures, que per escrúpols de consciència, moltes vegades causen un cert recel a l'actor, però com que sense imitar les coses que passen dins de la nostra societat, no podríem exercir el nostre art, l'actor s'ha de revestir de coratge, posar-se dins del personatge i oblidar qui és per posar el segell de la veracitat al que està interpretant, perquè sense imitar les coses que passen a les persones-pobles, el nostre art no seria art. Tots els amateurs haurien de fer cursos d'art dramàtic i poder representar, siga en grup o en monòlegs, perquè la vida es fa més alegre; i és que tot gira al voltant de l'eix que és l'art de saber fer creure.

Ara fixeu-vos que en una tertúlia d'actors n'ha sortit un que s'arremanga el camal dels pantalons, s'ha posat un barret del revés i amb la mà al pit diu amb veu molt forta: "Sóc Napoleó Bonapart!!" I tothom: "Visca el general!!!" Un altre amb un drap roig a l'espatlla i un casquet de dormir, diu: "Jo sóc Armand Jean Du Plessis, cardenal de Richelieu!!" I tots agenollats fan una reverència. Una tercera persona tira una gorra a terra i profereix una exclamació molt forta: "Una rata!!!" I tothom cridant, uns a sobre les cadires, els altres picant cops de peus a terra perquè la rata no se'ls pose pels camals... Quin ensurt! Quin esglai! Quan acaba el joc, que ha estat com una farsa, tothom es pregunta per uns moments: "M'ho he cregut i tot?" I és que quan més gran és el nostre saber fer, millor dit, el nostre art, menys recursos necessitem del que és la realitat per fer creure al públic

el que volem representar, perquè imitem aquesta realitat al més perfecte possible. I és que volem i desitgem omplir de passions i sentiments a tots els qui ens han vingut a veure i escoltar-nos, fer-los viure quelcom diferent en sortir de la seua vida quotidiana que els lliga i crear-los, dintre d'ells, per uns moments, noves il·lusions en sentir-se atrapats per l'art del saber fer.

Senyores i senyors, joves i grans, nens i nenes, el teatre és vida. Benaurat el poble on es representen obres de teatre perquè tenen uns grups que porten a terme la seua activitat teatral per satisfer el públic. Tot l'esforç dels grups amateurs va destinat a aquest públic perquè quan se surt a saludar després de la representació, si el públic queda satisfet, als actors els omple de satisfacció i és la millor paga que poden rebre.

Entre públic i actor hi ha una gran diferència. L'actor ha d'imitar persones o pobles amb els seus problemes: socials, culturals, polítics, etc., que són fets que els passen durant la vida i fer-los sentir a l'espectador. Ha de dominar l'art de fer creure per omplir l'espectador de sentiments i de passions perquè durant la representació espectador i actor siguen un. Però perquè l'actor les faça sentir, primer ha de mobilitzar les seues passions, ha d'estudiar i comprendre l'obra i el seu personatge.

L'actor sempre ha de tenir en compte no separar les imitacions de la finalitat que es persegueix dins del personatge-obra, perquè el públic no es perda i rient, plorant o patint s'ho passe bé amb aquestes relacions que es desenvolupen entre famílies perquè ho porta l'obra, fent amistats o enemistats, uns es casen, altres s'enganyen, uns altres funden associacions, s'extorsionen, intriguen, etc.

Si pensem com es fan i es desfan damunt d'un escenari totes aquestes problemàtiques i com, actors i públic, en molts casos s'hi poden sentir identificats i es pot tenir una idea de comportament per saber reaccionar millor en caràcters extremistes, moments de feblesa, ser educats... El teatre pot influir molt en la relació actor i públic amb les seues manifestacions conjuntes dels fets humans.

I si observem el que són les coses, un autor escriu una obra i els actors la interpreten dins d'unes parts històriques o imaginàries, que no entren dins de la veritat exacta del que passa, però el públic, si l'obra està ben interpretada, s'ho passa bé o molt bé i difícilment distingeix el que és just del que no ho és, el que està bé del que està malament, i a causa d'aquesta situació, pot entrar en l'afany de polèmica, precisament per tenir un judici al més acurat possible,

de tot el que autor i actors li han presentat, podríem dir-ne la crítica d'autor-obra-actors. Una crítica raonable hauria d'existir per saber la interpretació dels actors i treure els dubtes que el públic puga tenir sobre el desenvolupament del missatge que se li ha volgut transmetre.

En els pobles de tradició teatral i en els que es representen obres de qualitat, el públic hauria d'intervenir amb el seu criteri, fent ús d'una crítica constructiva molt necessària, i si aquest públic és assidu, vol dir que tenen inquietuds i tindran ganes d'explicar, preguntar i dialogar.

I és que en les obres de més qualitat, escrites per grans autors, el públic -parlo per experiència- encara que l'obra els agrade i la consideren ben representada, difícilment surten del local satisfets, es creen dubtes, i és que els esdeveniments representats pels actors, si estan ben representats, no donen temps que la imaginació ho puga resoldre tot perquè sempre queda captivada per les seues emocions amb una barreja d'idees que, fins i tot, pot arribar a la confusió, però que al cap d'uns dies que la ment hi ha anat pensant, resulta que li ha agradat més quan a poc a poc l'ha anat esbrinant que quan la veia representar. El mateix que l'actor gaudeix més de l'obra en les primeres lectures, quan vertaderament l'estudia i entra en el fons de l'obra-personatge, que en l'assaig a l'escenari.

El CCR té una llarga història a representar obres de teatre de qualitat, tant a nivell d'escenari com de teatre fòrum. En algunes obres la crítica es va fer més intensa i es va dialogar fins a les quatre de la matinada. Llavors, si bé els grups creen una inquietud dins d'ells i lluiten pel saber fer, al públic se li ha creat la seua inquietud de representar-se aquell esdeveniment tan ben representat, amb tots els detalls, sense poder descobrir, fins en els moments més oportuns de l'escena per la seua elegància i peculiaritat, i és que l'actor fa seues totes les reflexions.

Per aquest motiu, si el públic es fixa en els detalls, veurà el gran treball de l'actor, perquè del que el representa en l'obra mitjançant el personatge, res li ha passat, i la seua participació és la imitació més real dels problemes que tracta l'obra representada, però que el públic pot quedar captivat per aquest atractiu de la imitació, del saber fer...

Per això jo llanço un cable al nostre públic assidu, que tots els anys, quan acaben les jornades de teatre, pregunta: I ara què?

Al teatre fòrum es pot dialogar, preguntar i discutir tant de l'obra com de l'actor, del saber fer o de la posada en escena.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

XXX CONCURS LITERARI DE SANT JORDI

Bases

- 1.- S'han establert les següents categories:
 - CATEGORIA A: 8 i 9 anys
 - CATEGORIA B: 10 i 12 anys
 - CATEGORIA C: 13 i 14 anys
- 2.- Els treballs d'aquestes categories tindran una extensió mínima de:
 - Categoria A: 10 ratlles d'escriptura.
 - Categoria B: 20 ratlles d'escriptura.
 - Categoria C: 30 ratlles d'escriptura.
- 3.- La data de realització serà el dia 9 de març a la tarda, al CEIP "Ramón y Cajal" d'Ulldecona.
- 4.- Les inscripcions es podran fer al mateix col·legi fins el dia abans.
- 5.- Hi haurà tres premis per categoria, a més dels accessits que el jurat cregui convenient atorgar.
- 6.- Els treballs es podran escriure en català o en castellà.
- 7.- El jurat qualificador puntuarà els treballs segons els criteris següents: originalitat, estil i gramàtica.
- 8.- Els temes de redacció es comunicaran als participants en el moment de començar aquest Concurs Literari.
- 9.- Es donarà un premi per categoria a la millor redacció entre els socis que hagin participat.
- 10.- S'estableix la categoria D en la qual es pot participar des dels 15 anys endavant.
 - El premi d'aquesta categoria D és de 25.000 ptes en metàl·lic.
 - Els treballs d'aquesta categoria D han de tenir una extensió mínima de deu folis escrits a màquina a doble espai, en català o en castellà.
 - Aquests treballs no hauran de signar-se. Cada treball anirà subtítolat amb un lema, i acompanyat d'una plica, es a dir, d'un sobre tancat en el qual figurarà el lema a la part exterior i el nom, cognoms i adreça de l'autor del treball al seu interior.
 - Només s'obrirà la plica del treball guanyador.
 - El jurat qualificador seguirà els mateixos criteris d'avaluació que a les altres categories.
 - Els treballs de la categoria D es poden adreçar fins el dia 21 d'abril al Centre Cultural Recreatiu, Apartat de Correus, n° 52, d'Ulldecona (Tarragona), o bé donar-los a qualsevol membre de la Junta Directiva
 - El tema d'aquesta categoria D serà tema lliure.
- 11.- L'entrega dels premis de totes les categories (A, B, C i D) es farà el dia 3 de juny, a les 12 hores del migdia a la Casa de Cultura.

CENTRE CULTURAL RECREATIU - ULLDECONA 2001

Organitza: Centre Cultural i Recreatiu
Col·laboren: Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Excma. Diputació de Tarragona
Excm. Ajuntament d'Ulldecona

ACTIVITATS DEL CCR

El CCR ha participat el desembre passat, com ja va fer tots els anys, en el **PARC DE NADAL**. Al lloc assignat es van presentar els tallers de maquillatge i pintura amb models diversos. També hi havia la proposta de diferents models per a maquillatge, però els dos que van preferir més els nens i nenes assistents foren el de Miki i el d'indi, a més dels que d'una forma creativa es realitzaren els propis nens. Membres de l'entitat s'han encarregat, per torns, d'estar presents durant tots els dies que va durar el parc i d'atendre'ls en les seves preferències.

Només comença l'any, el CCR inicia les activitats. La primera, que és continuació de la darrera de l'any, és el **lliurament dels premis del CONCURS DE PESSEBRES** durant el festival infantil el dia 5 de gener. El 26 de desembre el jurat va visitar els pessebres inscrits i va decidir atorgar els premis següents:

CATEGORIA A (de 6 a 8 anys)
1r premi: IVAN REVERTÉ FORNÓS
2n premi: AARÓN ORTIZ SERRA
3r premi: JOSEP R. VIVES MATAMOROS

CATEGORIA B (de 9 a 11 anys)
1r premi: JOAN VIDAL REVERTÉ
2n premi: MARTA PONCE CALLARISA
3r premi: ALBERT I MANEL ROYO VERGE

CATEGORIA C (de 12 a 14 anys)
1r premi: ENRIQUE CANALDA PASTOR
2n premi: SERGI PLA ALONSO
3r premi: ÀNGEL LOR MONTOYA

CATEGORIA D (de 15 anys endavant)
1r premi: FERRAN VALLS BORJA
2n premi: JOAN M. CALLARISA CAPSETA

ENTITATS
1r premi: GRUP DE JOVES DE VALENTINS
2n premi: PARRÒQUIA DE SANT LLUC
Accèsit: CEIP "RAMÓN Y CAJAL"

A més es va donar un obsequi a tots els participants. Enhorabona a tots i esperem que torneu a participar l'any que bé.

El dia 21 de gener, **FESTA DE SANT ANTONI**, amb els actes tradicionals. Missa en honor del Sant, desfada del carro amb la imatge, seguit de tots els que volen participar, benedicció dels animalets i el repartiment de les típiques neules. Gràcies a tots per l'assistència.

I ja ens preparem per a la propera **FESTA DE SANT JORDI**, amb la convocatòria del XXX Concurs Literari. El 23 d'abril posarem com es costum la parada de roses i llibres a la Plaça de l'Església. No hi falteu!

COL·LECCIONISME

Secció Filatèlica

Mesos octubre/novembre

AMÉRICA - UPAEP

Fecha de emisión: 19 de Octubre de 2000.
Valor: 70 pesetas.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecograbado.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Dentado: 13 3/4.
Tirada: 2 millones.
Pliegos: 50 sellos.

La sèrie d'aquest any està dedicada a la lluita contra la SIDA. La SIDA - Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida- és una malaltia causada pel virus anomenat VIH que ataca al sistema immunològic del cos humà deteriorant-lo progressivament. Mitjançant l'aplicació de fàrmacs eficaços, aquesta malaltia està disminuint en la majoria de països industrialitzats. Però molts d'altres països no disposen d'aquests fàrmacs i disposar d'una vacuna costarà encara prou anys en trobar-la. Per això la prevenció segueix essent avui en dia l'únic mitjà per lluitar contra la propagació d'aquesta malaltia.

PERSONAJES POPULARES: ALFREDO KRAUS

Fecha de emisión: 27 de Octubre de 2000.
Valor: 70 pesetas.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecograbado.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Dentado: 13 3/4. Tirada: 1,5 millones.
Pliegos: 50 sellos.

La sèrie Personatges Populars està dedicada aquest any al tenor espanyol Alfredo Kraus (1927-1999). Nascut a Les Palmes de Gran Canària, es va formar musicalment a València i després a Barcelona, amb Mercedes Llopert, perfeccionant-se a Milà. Va debutar l'any 1956 a El Caire amb *Rigolletto*, de Verdi. La seva figura ha estat associada a la Royal Opera House Covent Garden de Londres i a la Scala de Milà. A més de l'òpera, la sarsuela ha estat un altre dels grans pilars de la seva vida artística. La seva mort, el 10 de setembre de 1999, ha deixat un record imborrable entre els seus deixebles de tot el món. L'emissió d'aquest segell vol rendir un homenatge al tenor espanyol, un dels més grans d'aquest segle i un dels més estimat pel públic.

NAVIDAD 2000

Fecha de emisión: 9 de Noviembre de 2000.
Valor: 35 y 70 pesetas.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecograbado.
Tamaño del sello: 33,2 x 33,2 mm.
Dentado: 13 3/4.
Tirada: 1.850.000 de cada sello.
Pliegos: 60 sellos.

La tradicional sèrie de Nadal d'Espanya, aquest any, està emesa conjuntament amb Alemanya. En aquesta ocasió s'han triat dos motius suggerits pel país germànic i l'any 2001, els motius de l'emissió, també conjunta, seran espanyols. La sèrie consta de dos segells, de 35 i 70 ptes.

El segell de 35 ptes. representa un Betlem en forma de tríptic on es veuen el naixement de Jesús, l'Adoració dels reis Mags i l'Adoració dels ramaders. El segell de 70 ptes. reproduïx "El naixement de Crist" procedent d'un retaule que es conserva en la ciutat alemanya de Bad Wildungen.

LITERATURA ESPAÑOLA: PERSONAJES DE FICCIÓN

Fecha de emisión: 17 Noviembre 2000.
Valor: 35, 70 y 100 ptas.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Calcografía-Huecograbado.
Tamaño: 40,9 x 28,8 mm.
Dentado: 13 3/4.
Tirada: 1,5 millones de cada sello.
Pliegos: 50 sellos.

La sèrie de Literatura espanyola, Personatges de ficció, consta de tres segells i estan dedicats a les següents obres literàries: Segell de 35 ptes., a la novel·la "Entre naranjos" de Vicente Blasco Ibáñez. Aquesta obra compleix aquest any el primer centenari de la seva publicació. Gira en torn a tres temes: l'amor, la música i la política.

Segell de 70 ptes. dedicat a l'obra literària "La venganza de don Mendo" de Pedro Muñoz Seca.

És un dels autors més prolífics del teatre espanyol, ja que va escriure més de 300 obres, la majoria comèdies. El disseny del segell ha estat fet per Antonio Mingote. Segell de 100 ptes. dedicat a "El Alcalde de Zalamea", un dels millors drames del teatre espanyol, amb el que es vol rendir homenatge a don Pedro Calderón de la Barca, l'any que commemora el IV centenari del seu naixement.

SANTA MARÍA LA REAL

Fecha emisión: 10 Noviembre 2000.
Valor: 35 pesetas.
Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
Estampación: Calcografía.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Dentado: 13 3/4.
Tirada: 1,5 millones.
Pliegos: 50 sellos.

Aquest segell està dedicat a l'església de Santa María la Real, de la localitat burgalesa d'Aranda de Duero, fundada a meitat del segle X per a defensar el límit natural del riu Duero. El segell reproduïx la fascinant façana tapís del temple on amb forma rectangular està flanquejada per pinacles amb peanes que serveixen de suport a diverses escultures. A la part superior hi ha representats diferents escuts d'armes reials, del bisbe d'Osma i de

la vila d'Aranda. A baix, sobre l'arc, apareixen tres medallons amb escenes de la passió de Crist i sobre la porta d'accés al temple escenes de l'adoració dels Reis Mags i del Naixement.

SERIE BÁSICA

Fecha de emisión: 20 Noviembre de 2000.
Valor: 20 pesetas.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecograbado.
Tamaño del sello: 21,5 x 24,9 mm.
Dentado: 13 1/2.
Tirada: Ilimitada.
Pliegos: 100 sellos.

A la fi d'atendre les necessitats postals es posarà en circulació un segell de 20 ptes. de la denominada "Serie Básica" en el que es reproduïx la imatge actual de S.M. el Rei Don Joan Carles I.

GASTRONOMIA

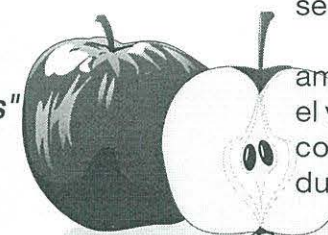
Per Mª Carmen

MASSANES AL FORN

Preparació:

INGREDIENTS:

- 4 massanes rojes grans
- 100 gr. de fruits secs "ametlles, avellanes, anous"
- 2 cullerades de panses
- 2 cullerades de mel
- 1 got de vi blanc

Es renten les massanes i se sequen bé. Es treu el cor i es farceix el forat amb els fruits secs, les panses i la mel.

Es colliquen en una llanda engreixada amb mantequilla. A continuació es ruixen amb el vi blanc. Les tapeu amb un full d'alumini i es couen al forn a 200° C aproximadament, durant uns 20 minuts.

Les podem acompanyar amb crema anglesa o flam.

RACÓ POÈTIC

LOS EMIGRANTES (Per LUIS MONTORO)

En el año 39
la guerra ya terminó
desde hoy en adelante
se produjo la invasión.
Los puntos más visitados
Cataluña y Vascongadas.
Otros puntos como Valencia,
Baleares y la Capital de España.
Todos dejamos lo pueblos,
casas, amigos y familiares
y a tus seres más queridos,
ya que en sus pueblos
no había más que miseria,

no se podía comer
por esta maldita postguerra.
Hay quien tuvo suerte,
hay quien no lo pudo lograr.
Pero de tu pueblo de origen
nadie se puede olvidar;
seas de donde seas
tu pueblo lo llevas dentro,
cuando alguien te lo nombra
tienes un gran sentimiento,
estés donde estés
siempre está en tu pensamiento.

Ulldecona, 21 Noviembre 1997

Foto Video Xenne

- *ESTUDI
- *REPORTATGE
- *FOTO INDUSTRIAL
- *GRAFISME

ULLDECONA
Major, 60
Tel. 977 72 00 57